

Дочекасмо и тај дан! Непрекинути захтеви Србији да испуни хашке услове за приближавање ЕУ испуњени су: генерал Младић је ухапшен. Вест је *urbi et orbi* брзином муње прострујала. Зачудо, прво из Хрватске, па из зграде Председништва Републике Србије. Али, оставимо новобратство са Хрватима. Како су оценили овај догађај Срби?

Државна власт се у лику свог првог човека самонахвалила на два начина. Најпре су истакли «понос због хапшења» а затим додали «да је скинута љага са Србије, њених грађана и читавог српског народа». Делови владајуће креације су на сличан начин супарлатисали хапшење, при чему су неки тврдили да се генерал Младић хапшењем «ослободио» а други је из главног града покрајине ауторасизмом опалио по избеглицама у Војводини.

Понос и скидање љаге су били само додатак на рефрен да је овим отворена стаза према ЕУ, да више нема препрека за стицање статуса кандидата за приближавање ЕУ.

Како су реаговали они у чије име је говорила власт? Дакле - српски народ. У Републици Српској ни зрнце од београдског поноса и љаге. У Србији различито. Делови младих нису слушали председника већ су изашли на улице. Већи део опозиције достојанственије и поштеније од властодржаца. А медији по правилу жалосно. Као хор који није неко време вежбао. Али, када се саберу личности које су дефиловале на екранима са националном фреквенцијом, посебно на јавном сервису, може се слободно тврдити да ми уопште немамо јавно мњење, компетентно и критичко. То су били празни говори тек да се попуни програм. А један који се истиче нечуvenом језичком агресијом у најстаријем штампаном медију на Балкану, записао је да је хапшење Младића «војни и политички суноврат и епилог вишегодишњег непристајања на стварност и игнорисање историјских поука». Дакле, тај геније од новинара се заправо ангажује у томе да су Срби требали да нестану у БиХ и да једино за њих није важило право самоодбране. На ту стварност су Срби требало да пристану!? А највећи степен сагласности у произведеној јавности свакако је пригушени песимизам у погледу отшкринутих врата ЕУ.

Тако, остала је на крају реч «љага». А она значи само то да актуелна српска власт не види да су се Срби борили за своја права на просторима бивше СФРЈ, да је у тој борби било зла само на њиховој страни и да, на крају крајева, Срби треба да приме кривицу за ратне сукобе 90-тих године. Они су се, испада, борили јер нису имали шта да раде!

Тако наша државна власт. А како иностранна, европска, натовска? Похвалне изјаве страних бивших и садашњих државника долазе у слаповима. Посебно треба истаћи похвале оних државника НАТО држава које су ратовале против Срба и Србије. Кључна реч у тим почастима на адресу власти у Србији, свакако је она о «правди за жртве». На вест о хапшењу генерала Младића, прва реакција званичника водећих европских држава била је да се треба сетити жртава, а први човек УН је лако изјавио да је то значајан дан за «међународну правду».

Изгледа да се први и једни пут у историји догодило да су у ратном сукобу постојале само жртве једне ратујуће стране. При том није потребно строго одвајање цивилних жртава од жртава различитог узрока. Важна је реч етнички опредељене жртве. Као да жртава на другој страни није било? Наравно, ради се о српским жртвама, које се бестидно игноришу.

Нешто је забрињавајуће у овим иностраним изјавама о «правди за жртве». Домаћа власт ће се променити, али међународни курс према Србима - тешко. Отуда неспокој. Да ли они који овако прослављају хапшење генерала Младића мисле да Срби заборављају своје цивилне жртве у НАТО бомбардовању. Да ли верују да смо глупи па да подржимо «међународну правду» за жртве у Босни, а да за своје прихватимо «међународну неправду». А ако је тачно да је амбасадор нама пријатељске државе изјавио да «Срби морају да објасне деци да је бомбардовање било оправдано», онда је без сваке сумње, свет кренуо наопачке. Присећам се речи једног уметника да се «чудовишта рађају и уз помоћ разума».

Дакле, хашке судије крећу на још један посао. Одмеравају правду за кривице. Неки предмети никада неће доћи на судски сто. За хиљаде и хиљаде српских жртава, протераних из Хрватске и Косова и Метохије, убијених у Босни и Херцеговини и Републици Србији, нема «међународне правде». Наоружаној неправди не може се ништа, али памћење и морална осуда може. Само да то не изгубимо.